

CHƯƠNG 04

Giang Hồ Hiểm Ác

K

im Lưu Tinh nghĩ Hàn Tùng Linh không phải tình cờ mà tới đây vào lúc này nên nghe Lãng Tử nói thế càng làm cho lão ta thêm nghi ngờ, cười thâm trầm nói:

- Lãng Tử! Lúc này chính là thời điểm ngươi đang rất cần có một người bằng hữu, làm sao lại đang tâm cự tuyệt như thế?

Lãng Tử bĩu môi đáp:

- Ta biết mình không phải là đối thủ của Kim Lưu Tinh đại Đường Chủ các hạ. Nhưng vì mình gặp nguy nan mà lôi kéo theo một người không quen biết cùng chịu hoạn nạn là việc thất đức. Ta thử hỏi đại Đường Chủ ngươi một câu, nếu vào địa vị ngươi trong trường hợp này thì có chịu trở thành bằng hữu của ta không?

Kim Lưu Tinh “hừ” một tiếng nói:

- Lãng Tử, lão phu không muốn đấu võ miệng với ngươi làm gì. Ta có cảm giác vị tiểu bằng hữu này có vẻ quen quen...

Tới đó lão nhìn sang Hàn Tùng Linh hỏi:

- Cũng có thể là chúng ta chưa từng gặp nhau, nhưng quen biết không nhất định phải gặp mặt, tiểu bằng hữu cho rằng có đúng như thế không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ hoàn toàn đồng ý với câu đó của tôn giá.

Kim Lưu Tinh lộ vẻ mừng rỡ, nói tiếp:

- Quả thật lão phu thấy bằng hữu không phải xa lạ...

Hàn Tùng Linh lại tán thành:

- Xác thực như thế.

- Vậy ngươi nói xem lão phu đã thấy ngươi ở đâu?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Trong một bức họa!

Lãng Tử nghe nói rúng động nghĩ thầm:

- Tiểu tử này thật không biết sống chết! Khổng Tước Chân Nhân đầy kỳ vọng vào hắn, thế mà không ngờ tên này ngu đần như vậy, xem ra phen này khó mà thoát mạng thêm một lần nữa...

Trái lại vẻ mặt Kim Lưu Tinh rạng rỡ hẳn lên, cười hỏi:

- Tiểu bằng hữu sao không nói rõ thêm một chút?

Hàn Tùng Linh nói:

- Chúng ta vì ba bức họa mà có mối liên hệ với nhau. Nói như thế là quá đủ rõ rồi chứ?

Kim Lưu Tinh nhìn đối phương không chớp, lại hỏi:

- Ba bức họa đó có một đặc điểm chung là gì người nhớ không?

Hàn Tùng Linh nói gần từng tiếng:

- Tam... Phật... Đài...

- Hô hô hô...

Kim Lưu Tinh tỏ vẻ vô cùng khoái trá, ngửa mặt cười to một tràng rồi bước lên hai bước nói:

- Như vậy ba bức họa đó nói rõ thân thế của người. Tiểu bằng hữu, người không phủ nhận mình họ Hàn chứ?

- Tại sao lại phải phủ nhận tên họ của mình chứ? Tôn giá đoán không sai, tại hạ là Hàn Tùng Linh.

Lãng Tử chột buông tiếng thở dài não nuột. Lúc đó hoàn toàn không tìm thấy nét cười cợt nào trên bộ mặt khô hài của y nữa.

Kim Lưu Tinh lại tiến thêm một bước nói:

- Hàn bằng hữu! Có lẽ hiện giờ đang có rất nhiều nhân vật giang hồ tìm người. Lão phu không giấu giếm rằng mình là một trong số những người đó, và là người may mắn nhất!

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói:

- Nhưng Hàn mỗ nghĩ khác.

Kim Lưu Tinh nhú mày hỏi:

- Người nghĩ thế nào?
- Tôn giá là người bất hạnh nhất!

Kim Lưu Tinh cười hắc hắc mấy tiếng, trên mặt chột hiện sát cơ, trầm giọng nói:

- Hàn Tùng Linh! Hiện giờ chúng ta đã công khai biểu lộ lập trường đối nghịch nhau, lão phu thấy rằng không cần nói thêm gì nữa. Tuy nhiên việc này cần được giải quyết. Chắc người đã nghĩ ra cách giải quyết hiệu quả và nhanh chóng nhất rồi chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Lại một lần nữa Hàn mỗ hoàn toàn đồng ý với tôn giá. Nào, để khỏi mất thời gian, chúng ta bắt đầu thôi!

Lãng Tử ngậm vận công vào song chưởng sẵn sàng xuất thủ.

Lúc này y đã quyết định sẽ liều mình để cứu mạng cho Hàn Tùng Linh.

Kim Lưu Tinh từ từ đưa chưởng lên ngang ngực, mắt nhìn Hàn Tùng Linh chờ đợi.

Lãng Tử vội bước lên...

Hàn Tùng Linh đưa tay chộp lấy uyển mạch y, trầm giọng nói:

- Huynh đài cứ bình tĩnh đi. Có lẽ người đã đánh giá hơi cao vị Đường chủ này rồi đấy!

Lãng Tử cũng nhận ra vừa rồi Hàn Tùng Linh chộp lấy tay mình với chiêu thức rất thần tốc và tinh diệu mà mình không kịp tránh, lực đạo cũng không tầm thường, nhưng vẫn lo lắng:

- Bằng hữu! Người chưa biết rõ cục thế ở Quan ngoại này nên chưa biết rõ thực lực của Tam Tinh Bang đâu!

Hàn Tùng Linh buông tay Lãng Tử ra, bình thản đáp:

- Thực lực của Tam Tinh Bang thế nào thì vị đại Đường Chủ này sẽ bộc lộ ngay bây giờ.

Chàng nhìn Lãng Tử, trấn an thêm một câu:

- Huynh đài đừng quá lo lắng. Hàn mỗ tuy mới xuất đạo, nhưng đã được không ít cao thủ Quan ngoại đón tiếp một cách chu đáo rồi. Trong số những người này, có những kẻ võ công và thân phận không kém gì vị bằng hữu này đâu!

Nói xong quay sang nhìn Kim Lưu Tinh.

Lão Đường Chủ không ngờ chàng giữ được sự trấn tĩnh như thế, nhưng vẫn không coi chàng vào đâu, lãnh ngạo nói:

- Hàn Tùng Linh, lão phu đang chờ ngươi.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hàn mỗ cho rằng tôn giá nên xuất binh khí thành danh của mình ra tốt hơn.

Kim Lưu Tinh nhắc lại:

- Lão phu đang chờ ngươi!

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Như vậy là tôn giá quyết định đấu chưởng lực chứ gì?

Kim Lưu Tinh gật đầu:

- Không sai!

Lãng Tử càng lúc càng lo lắng, không ghìm được nói một câu:

- Hàn bằng hữu đừng quên tuổi tác của đối phương...

Hàn Tùng Linh không tỏ ra chút gì là mình đang chuẩn bị đối địch với một nhân vật lừng danh Quan ngoại, quay sang Lãng Tử đáp:

- Bây giờ vị Đường chủ đó đã định ra phương thức giao đấu, nếu Hàn mỗ không chấp thuận chẳng hóa ra là người yếu bóng vía hay sao? Đành phải thử một lần vậy!

Lại nhìn sang Kim Lưu Tinh nói:

- Bằng hữu phát chiêu đi!

Lão Đường Chủ không chờ nói xong lập tức phát chưởng đánh sang ngay.

Không thấy Hàn Tùng Linh vận công hoặc thủ thế gì cả, khi đối phương vừa vung chưởng đánh sang, chàng cũng ứng thủ đưa tay phải trả lại một chưởng!

Lãng Tử kinh hãi nghĩ thầm:

- Tiểu tử này còn vong mạng hơn mình nhiều, làm như thế khác nào tự dẫn thân vào chỗ chết!

Bởi vì lúc đó cường nhược đã lộ ra rất rõ, chẳng những Kim Lưu Tinh chủ động phát chiêu mà chưởng lực của lão ta mang kinh phong ào ạt như triều như

bão, trái lại chưởng của Hàn Tùng Linh thì chẳng có chút kinh khí nào, giống như người không biết võ công vậy!

Kim Lưu Tinh là kẻ lão luyện giang hồ, bản tính cẩn thận, tuy thấy đối phương xuất chiêu chẳng có chút uy lực nào vẫn không dám khinh suất, gia tăng hai thành công lực quát lên:

- Cút đi!

Cuồng phong nổi lên làm đám tuyết giữa hai đối thủ bị cuốn bay tung, tất cả đều áp sang phía Hàn Tùng Linh. Chỉ riêng căn cứ vào điểm này đủ biết ai cường ai nhược.

Lão nhân đầu chồn mắt chuột trước đó vừa kinh hồn lạc phách, thấy Đường chủ đang áp đảo địch nhân, lúc đó tinh thần mới phấn chấn lại mấy phần.

Nhưng sự thể không đơn thuần như hấn tưởng, chỉ sau chớp mắt đấu trường chợt nảy sinh biến hóa.

Những đám tuyết cuốn sang phía Hàn Tùng Linh được nửa chừng thì bật ngược trở lại rồi bay tung tóe ra xung quanh, ngay cả những người đứng ngoài quan chiến cũng nhận thấy rõ chưởng lực uy mãnh của Kim Lưu Tinh đã bị hóa giải vô tích vô ảnh.

Lão Đường Chủ mặt biến sắc, vội đưa nốt tả chưởng đánh ra nhằm cứu vãn tình hình.

- Bình!

Sau tiếng nổ vang rền như sấm làm băng tuyết cuốn lên mịt mù trời đất, Kim Lưu Tinh lão đảo lùi lại ba bốn bước, kinh hồn bạt vía nhìn đối phương vẫn đứng nguyên vị trí cũ, thần tình bất biến, chưởng đã thu về giống như chưa hề xuất thủ.

Lãng Tử vô cùng cao hứng tưởng chừng muốn nhảy lên, nhìn Hàn Tùng Linh thán phục nói:

- Rất tốt! Hàn lão đệ! Không ngờ người giúp ta đòi lại món nợ vừa rồi.

Bản tính vốn ưa châm chọc, y không bỏ lỡ cơ hội nói thêm một câu:

- Nhưng bây giờ nói gì cũng còn sớm. Người ta là đại đương gia, bản lĩnh đâu phải tầm thường? Giá như người vận lực mạnh hơn tí nữa, người ta nhất định có một màn trình diễn trên mặt tuyết vô cùng ngoạn mục, xưa nay giang hồ chưa từng thấy...

Kim Lưu Tinh lòng đầy uất hận nhưng không biết đối đáp thế nào, mắt vẫn tia máu nhìn Lãng Tử như muốn nuốt sống y rồi tiến vào vị trí giao thủ lúc đầu.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Bằng hữu, lần này tới lượt Hàn mỗ xuất chiêu trước chứ?

Kim Lưu Tinh chợt gầm lên:

- Tới lượt lão phu!

Nói chưa dứt, song chưởng đã vận đủ thập thành công lực nghiêng răng đánh ra!

Lãng Tử khinh hã kêu lên:

- Quân ti tiện!

Khó mà ngờ được rằng một nhân vật lừng danh Quan ngoại mấy chục năm, xuất thủ với một kẻ hậu sinh văn bối mới xuất đạo chưa lâu mà bất chấp thân phận, không quản đến quy củ giang hồ như thế!

Thế nhưng Hàn Tùng Linh không tỏ ra bị động, lập tức phát chưởng tiếp chiêu, động tác còn nhanh hơn trước nhiều.

Lại vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, khoảng đất giữa hai đối thủ chùng bẫy tám thước trước đó đã bay hết tuyết, lúc này bị đào lên một hố lớn làm đất đá bắn ra xung quanh rào rào, khói bụi bốc lên mù mịt, trong khu vực mười trượng bị áp lực rất lớn làm mấy tên thuộc hạ của Kim Lưu Tinh lùi lại.

Lãng Tử cũng bị đẩy lui ba bốn bước mới giữ mình trầm ổn, cảm thấy hai tai ong ong nhức buốt.

Lần này kết quả khác hẳn lúc đầu.

Cả hai đối thủ đều phải lùi lại một bước, nhưng Kim Lưu Tinh mới lùi đã lao vào đối thủ, tay phải vung lên...

Một mũi hàn tinh xuyên qua đám khói bụi mịt mù bắn thẳng tới ngực Hàn Tùng Linh.

Chàng không ngờ Kim Lưu Tinh vừa ra sức phát chưởng mà còn khả năng xuất thủ tiếp nhanh như vậy, mãi tới khi vệt hàn tinh bay tới gần mới phát hiện ra.

Lãng Tử lo lắng kêu lên:

- Hàn lão đệ cẩn thận!

Nhưng lúc này muốn tránh đã không kịp nữa, Hàn Tùng Linh vội ngã người ra sau thi triển một thức Thiết Bản Kiều, hai chân vẫn đứng vững trên mặt tuyết, lưng và đầu gần chạm đất, vừa đủ tránh được hiểm chiêu.

Nguyên vật mà Kim Lưu Tinh vừa phát là một quả Lưu Tinh chùy nhỏ.

Chờ quả chùy bay sượt qua mặt, Hàn Tùng Linh mới bật người đứng thẳng lên nhảy tránh sang bên.

Kim Lưu Tinh tập kích không thu được hiệu quả mong muốn đành thu Tụ Lý Lưu Tinh chùy vào tay áo, mặt thờ ra.

Hàn Tùng Linh nói:

- Rất đáng tiếc là chiêu sát thủ đầy bất ngờ như vậy của tôn giá mà vẫn không thành công. Chẳng hay còn độc chiêu nào khác nữa không?

Kim Lưu Tinh rất ít khi dùng tới Tụ Lý Lưu Tinh chùy, cứ mỗi lần xuất thủ là một người bỏ mạng, chưa từng thất thủ lần nào.

Lão nằm mộng cũng không ngờ một thiếu niên mới xuất đạo, mình lại xuất thủ thần tốc và bất ngờ như thế mà vẫn thoát chết!

Quả tình lúc này Kim Lưu Tinh chưa nghĩ ra cách gì để có thể giết được đối phương, nghe hỏi đứng ngẩn ra.

Giữa lúc ấy chợt có người nói:

- Hàn bằng hữu thân thủ thật siêu phàm!

Hàn Tùng Linh, Kim Lưu Tinh và Lãng Tử cùng giật mình quay lại nhìn thấy một người ung dung lướt tới hiện trường.

Người kia xuất hiện quá đột ngột, mọi người chưa ai kịp lên tiếng thì y lại nói:

- Chắc các vị còn chưa biết tại hạ?

Đó là một thanh niên chừng hăm ba hăm bốn tuổi, mày kiếm mắt sao, mi hồng răng trắng, mũi thẳng miệng vuông, mình bận hắc bào, thắt lưng bằng da dê rộng tới ba tấc ngoài ra còn cuốn thêm một chiếc trường tiên màu đen bóng, cán tiên dính bảy hạt châu.

Chỉ nhìn qua hình thức và trang phục cũng đủ thấy một bậc tuấn kiệt hiếm có trong võ lâm.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Bằng hữu tới cách mấy trượng mà chúng ta chưa phát hiện ra, đủ thấy là cao nhân hiếm thế!

Hắc y thiếu niên hỏi:

- Chẳng lẽ đó là câu trả lời của Hàn Bằng hữu?

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp:

- Hàn mỗ nhớ rằng không nợ gì bằng hữu, vì thế không có nghĩa vụ thay người khác trả lời.

Hắc y thiếu niên gật đầu nói:

- Bằng hữu nói vậy cũng có lý!

Rồi nhìn sang Kim Lưu Tinh, nói như ra lệnh:

- Các bằng hữu tiểu Tam Tinh Bang, hôm nay hãy biết giữ mệnh, hãy đi đi!

Tuy đó là giải pháp tốt nhất vào lúc này, nhưng Kim Lưu Tinh không chịu nổi thái độ trịch thượng của đối phương, xẵng giọng:

- Bằng hữu là ai mà dám can thiệp vào việc của lão phu?

Hắc y thiếu niên lạnh lùng đáp:

- Tại hạ xưa nay chưa bao giờ có hảo cảm với Tam Tinh Bang. Người nên biết điều một chút, nếu không tại hạ sẽ cho các người bò lê khỏi hiện trường đấy!

Kim Lưu Tinh vừa bị Hàn Tùng Linh cho nếm khổ đầu, không tin mình lại gặp một thiếu niên khác cũng có thần công cái thế như vậy, nổi giận quát lên:

- Tiểu bối vô tri! Người coi lão phu là người thế nào?

Hắc y thiếu niên “hừ” một tiếng, khinh khỉnh đáp:

- Người mà cũng tính là người ư? Còn không bằng loài chó lợn nữa! Trước mặt thiếu gia không có chỗ cho hạng súc sinh như người buông lời cuồng ngôn đầu. Cút!

Kim Lưu Tinh đã phát cuồng nộ rít lên:

- Tiểu cẩu! Lão phu sẽ cho người biết thế nào là lợi hại!

Dứt lời lao tới, xuất song chưởng đánh vào ngực đối phương.

Tuy động tác của Kim Lưu Tinh cực kỳ thần tốc nhưng thân pháp của hắc y thiếu niên còn nhanh hơn, chớp mắt đã lướt sang tả, cây Hắc trường tiên xuất hiện trong tay, đánh ra như rồng cuốn.

Chỉ thấy đầy trời tiên ảnh, chẳng những Kim Lưu Tinh không tiếp cận được mà đứng tại chỗ vẫn cảm thấy các yếu huyết toàn thân bị uy hiếp đành lùi lại.

Lão Đường Chủ chợt nảy ra một ý, bất thần nhập vào màn tiên ảnh áp sát đối Phương chỉ cách bốn năm thước.

Bình khí nào đã sở trường viễn chiến tất sở đoản cận chiến, với khoảng cách ngắn như vậy, đương nhiên cây hắc trường tiên mất đi công dụng.

Chiến thuật như vậy là đúng, tiếc rằng Kim Lưu Tinh chưa lường tới một điều...

Vừa áp sát địch, còn chưa kịp xuất chiêu thì lão chợt cảm thấy một mũi kiếm lạnh ngắt dí vào yết hầu mình cùng tiếng quát:

- Đứng im!

Diễn biến quá thần tốc và bất ngờ, chẳng những làm Kim Lưu Tinh đứng đờ ra mà khiến cho Hàn Tùng Linh cũng giật mình kinh hãi. Chỉ riêng Lăng Tử là tỏ ra thích thú.

Chợt Kim Lưu Tinh nghĩ đến một người. Vẫn đứng im không dám nhúc nhích, lão buột miệng hỏi:

- Các hạ là Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long?

Hắc y thiếu niên không đáp, chỉ thốt ra một tiếng:

- Cút!

Nói xong tung cước đá Kim Lưu Tinh bắn đi xa tới cả trượng ngã nhào xuống.

Lão Đường Chủ lăn đi một vòng rồi tung người đứng lên, nhìn Vân Phi Long đầy thù hận nói:

- Tên họ Vân! Tam Tinh Bang sẽ không quên món nợ này.

Dứt lời băng mình lướt đi.

Mấy tên thủ hạ lủi thủi chạy theo, bỏ mặc tám thi thể nằm ngổn ngang trên mặt tuyết.

Hàn Tùng Linh nhìn theo Kim Lưu Tinh rồi chợt hướng sang Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long lạnh lùng hỏi:

- Vân bằng hữu có biết Hàn mỗ định xử trí Kim Lưu Tinh thế nào không?

Vân Phi Long đáp:

- Giết hẳn!

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp:

- Chính vì thế mà bằng hữu tới đây cứu hẳn đi?

Vân Phi Long gật đầu:

- Không sai! Chính là Vân mỗ đến thả hẳn đi.

- Người biết vì sao Hàn mỗ không ngăn cản không?

Vân Phi Long bình thản đáp:

- Bởi vì người thả Kim Lưu Tinh vẫn còn ở lại đây.

Hàn Tùng Linh nhìn bộ mặt tuấn tú và lạnh lùng của Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, trầm giọng nói:

- Rất tốt! Bây giờ tới lượt chúng ta!

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long gật đầu đáp:

- Hàn bằng hữu, đó là mục đích mà Vân mỗ tới đây.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Hàn mỗ lấy làm lạ rằng Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên coi là người cần trọng, làm sao lại để một mình người tới gặp Hàn mỗ?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ người đã gặp chúng?

- Không sai!

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long trầm ngâm một lúc rồi chợt lắc đầu nói:

- Hàn bằng hữu, người đã nhầm. Thật ra Vân mỗ không phải là đồng bọn của Triệu Tông Nguyên.

Hàn Tùng Linh không cảm thấy bất ngờ, thản nhiên nói:

- Cứ cho là như vậy. Nhưng việc của chúng ta cứ phải giải quyết. Bây giờ chúng ta bắt đầu chứ?

Vân Phi Long chỉ thốt ra hai tiếng:

- Tiếp chiêu!

Vừa dứt lời đã vung hắc trường tiên quất tới.

Tuy biết tiên pháp lợi hại, nhưng Hàn Tùng Linh vẫn chưa xuất kiếm, dùng nguyên cả bao hóa giải chiêu thức của đối phương.

Vân Phi Long xuất chiêu càng lúc càng nhanh, không chỉ uy hiếp trước mặt và hai bên sườn mà ngay cả sau lưng cũng bị áp lực rất lớn.

Hàn Tùng Linh không ngờ cây trường tiên của đối phương lại có công năng thần kỳ như thế, hầu như mọi huyết đạo sau lưng chàng đều bị đầu roi điểm tới bất cứ lúc nào, khiến người bị tấn công đều có ý niệm tiếp cận đối thủ để vô hiệu hóa uy thế của binh khí địch.

May rằng Hàn Tùng Linh vừa nhìn thấy Kim Lưu Tinh thảm bại nên rút ra kinh nghiệm, vận công vào bao kiếm trong tay làm cho hai tua màu hồng trắng ra như hai que thép, dùng bao kiếm đánh dạt ngọn roi.

Lập tức tiên ảnh biến mất, đồng thời Hàn Tùng Linh cảm thấy một luồng kiếm khí đâm tới lưng mình.

Chàng đã có đề phòng, vung tay đánh ngược lại một chiêu rồi lướt mình nhảy sang trái hơn một trượng.

Hàn Tùng Linh đã phản ứng cực kỳ thần tốc nhưng vẫn chậm!

Chỉ nghe “soạt” một tiếng, lưng áo bị xé thủng một lỗ, còn may là chưa chạm tới da thịt.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long tay trái cầm một thanh đoản kiếm, tay phải nhặt ngọn roi lên, nhìn Hàn Tùng Linh ngạo nghễ nói:

- Hàn bằng hữu! Vân mỗi lần nhắc lại câu vừa rồi là thân pháp của ngươi rất nhanh, nhưng...

Hàn Tùng Linh tiếp lời:

- Nhưng vẫn cứ bị đoản kiếm của bằng hữu lưu lại ký hiệu trên lưng áo, đúng không?

Vân Phi Long cười hỏi:

- Ngươi cũng cảm thấy hay sao?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Không sai! Tuy nhiên nếu bằng hữu không quá đặc ý thì nhất định cũng cảm thấy trên người mình có gì đó khác thường.

Nụ cười trên môi Vân Phi Long biến mất, sắc mặt tái đi, chợt nhìn xuống vai phải mình, lúc ấy mới phát hiện ra một vết thủng bằng đầu đũa, hơn nữa ngay chỗ da thịt hơi tê đi.

Như vậy không thể tính là thắng đối phương được, thậm chí còn kém một chút.

Vân Phi Long đứng thân ra một lúc, sau đó lấy lại bình tĩnh nói:

- Hàn Bằng hữu, nghe nói trong Hàn Kiếm Thất Tuyệt Thức có một chiêu gọi là Vân Di Lục Hợp. Có phải người vừa thi triển chiêu đó đã thương Vân mỗ không?

Nghe đối phương hỏi câu đó, trong ánh mắt Hàn Tùng Linh thoáng nét u sầu. Nhưng rất khó nhận ra, bình thản đáp:

- Bằng hữu vừa nói là chiêu thứ sáu. Nhưng vừa rồi Hàn mỗ không dùng chiêu đó.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hoài nghi nhìn chàng, hỏi tiếp:

- Nghe nói trong Hàn Kiếm Thất Tuyệt Thức thì hai chiêu cuối cùng trong thiên hạ không ai địch nổi. Vân mỗ cho đến bây giờ vẫn chưa tin. Bằng hữu có thể dùng hai chiêu này chỉ giáo không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hàn mỗ dám nói ngạo một câu rằng mình không cần dùng tới hai chiêu đó cũng đủ sức đánh bại người!

Vân Phi Long cười nhạt nói:

- Nói suông thì ngay một đứa trẻ lên ba cũng làm được. Vân mỗ cần chứng kiến tận mắt mới tin.

- Muốn chứng kiến cũng dễ thôi. Chỉ là Hàn mỗ còn chưa hiểu vì lý do gì mà bằng hữu nhất định cần giao thủ với tại hạ?

Vân Phi Long tay kiếm tay roi giương lên nói:

- Rất đơn giản, để xem người có bản lĩnh kinh nhân tới đâu. Bây giờ đến lượt bằng hữu xuất chiêu trước!

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn đối phương rồi từ từ rút Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm ra, cũng tay bao tay kiếm, tiến lên hai bước nói:

- Bằng hữu tiếp chiêu!

Nói xong vung bảo kiếm vạch một vòng làm hàn quang phát ra rợp mắt.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long biết đây là kinh địch đầu tiên mà mình gặp phải nên không dám coi thường, Hắc trường tiên đánh ra như vũ bão vây kín lấy đối phương trong màn tiên ảnh dày đặc như mạng nhện!

Lần này thấy Hàn Tùng Linh cầm thanh bảo kiếm sắc như nước trong tay, hơn nữa vừa rồi đã chịu thiệt thòi, y không dám để cho chàng tiếp cận mình như trước nữa.

Chưa biết cây hắc trường tiên lợi hại tới mức nào nhưng Hàn Tùng Linh chỉ dùng thân pháp và bao kiếm hóa giải chiêu thức chứ không dùng Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm chém thẳng vào ngọn roi.

Hai người càng đấu càng kịch liệt, hết đứng dưới đất lại nhảy lên không, hai nhân ảnh vẫn cứ quấn chặt lấy nhau không rời.

Lăng Tử đứng dán mắt vào hai địch thủ, bụng nghĩ thầm:

- Khổng Tước Chân Nhân nói không sai! Vân Phi Long tuy cũng là thiếu niên uy vũ kiệt xuất nhưng chỉ là một phò tá tài ba mà thôi. Còn Hàn Tùng Linh mới có khí độ của một bậc tôn sư. Hy vọng Hàn lão đệ thắng lợi trong cuộc đấu này.

Lại qua mười mấy chiêu vẫn chưa bên nào chiếm được ưu thế, Lăng Tử càng sốt ruột lắm bấm một mình:

- Theo lời Tam Thanh Đạo Nhân thì chỉ cần xuất một trong hai chiêu cuối cùng trong Hàn Kiếm Thất Tuyệt Thức là không ai địch nổi, vì sao Hàn Tùng Linh không dùng ưu thế này để giành chiến thắng?

Đột nhiên một ý nghĩ khác lóe lên:

- Vừa rồi nghe Vân Phi Long nói đến chiêu Vân Di Lục Hợp, sắc mặt Hàn Tùng Linh chợt ảm đạm đi, chẳng lẽ hẳn còn chưa luyện thành hai chiêu kiếm pháp này?

Y đang bần thần suy nghĩ thì chợt nghe hai đối thủ cùng quát lên, vội nhìn tới, thấy cả hai đang lơ lửng trên không, Hàn Tùng Linh chộp được một đầu roi của đối phương giật mạnh, làm khoảng cách song phương thu hẹp lại rất nhanh.

Bởi vì tay kia Vân Phi Long chỉ là cây đoản kiếm, hoàn toàn bất lợi so với Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm của Hàn Tùng Linh, vì thế buộc hẳn phải buông ngọn trường tiên đáp xuống đất.

Tuy hẳn phản ứng linh hoạt nhưng chậm mất một bước, khi còn cách mặt đất hơn một trượng thì đã thấy ánh kiếm lóe lên, bất đắc dĩ phải đưa đoản kiếm ra đỡ.

Sau một chuỗi âm thanh chát chúa của hai thanh kiếm chém vào nhau, cả hai người cùng đáp xuống đất, Hàn Tùng Linh chỉ mũi kiếm vào tiền tâm đối phương.

Lãng Tử thở phào một hơi.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hỏi:

- Sao ngươi không hạ thủ đi?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Trước khi hạ thủ Hàn mỗ cần biết lý do vì sao bằng hữu tìm đến đây can thiệp vào việc của ta với Tam Tinh Bang?

Vân Phi Long đáp:

- Nguyên do từ Tam Phật Đài!

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói gì?

Lãng Tử chột chên lời:

- Hàn lão đệ thu kiếm lại đi! Cuộc đấu tới đây kết thúc được rồi.

Hàn Tùng Linh nghe lời thu kiếm lại, nhìn Lãng Tử hỏi:

- Tại hạ còn chưa hiểu...

- Lão đệ nhớ xem, cứu người thoát hiểm xong vị ân nhân có nói rằng sau khi luyện thành võ nghệ tất có người sẽ tìm đến tìm lão đệ tử võ, không sai chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Không sai...

Lãng Tử lại hỏi tiếp:

- Vị đó còn nói rằng ai thắng trong cuộc đấu sẽ nhận trọng trách lãnh đạo mọi người, đúng không?

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói:

- Phải... Sau khi gia môn lâm nạn ở Tam Phật Đài, đúng là vị tiền bối có nói rằng sau này đối phó với Tam Phật Đài không chỉ có một người. Vì thế cần phải

chọn ra một người lãnh đạo, những người còn lại phải đồng tâm hiệp lực làm phù tá.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long tra đoán kiếm vào bao, về lãnh ngạo trên khuôn mặt tuấn tú biến mất, y nhìn Hàn Tùng Linh cười nói:

- Hàn huynh đệ! Lẽ ra Vân mỗ không cần phải dùng tới hạ sách này, bởi vì trước lúc lâm nạn gia tổ phụ đã nói rằng Hàn lão đệ sẽ trở thành tông sư, như vậy ngay từ lúc đó họ đã có định hướng rồi, nhưng sợ chúng ta không phục nên còn để ra biện pháp này.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Tổ phụ của Vân huynh là vị tiền bối nào?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long thở dài đáp:

- Trong bức họa Tam Phật Đài vị đứng giữa chính là gia tổ phụ.

Hàn Tùng Linh lại hỏi:

- Sau này việc đối phó với Tam Phật Đài, ngoài Vân huynh và tiểu đệ còn có vị nào khác không?

Vân Phi Long đáp:

- Còn có Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà, tôn nhi của một trong ba vị có mặt trong bức họa. Quan gia chỉ còn có vị đó là hậu nhân duy nhất. Chính Tứ Tuyệt Thư Sinh là tác giả vẽ ba bức họa.

- Bây giờ vị đó ở đâu?

- Đang đến Thiên Sơn tìm Hàn huynh đệ.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vân huynh, về người chỉ huy ba chúng ta, tiểu đệ cho rằng...

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long ngắt lời:

- Huynh đệ! Chúng ta đã phụng mệnh hành sự, việc trước mắt sẽ vô cùng khó khăn và nguy hiểm. Vân mỗ đã không dám mạo hiểm, vì sống chết của bản thân chỉ là chuyện nhỏ, việc thành công hay thất bại của chúng ta mới là quan trọng. Chính vì thế mà Vân Phi Long đã thả bọn Kim Lưu Tinh đi để làm huynh đệ nổi giận mà xuất bản lĩnh thực sự của mình. Thời gian năm năm chưa phải là dài. Vân mỗ nghĩ huynh đệ vẫn còn chưa quên cảnh tượng tang tóc ngày xưa.

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Vân đại ca giáo huấn tiểu đệ như thế là rất đúng. Chúng ta không chỉ sống vì bản thân mình. Nhưng...

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long vội nói:

- Huynh đệ biết được như vậy là tốt rồi. Sau này tìm được Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà xong, người sẽ là Minh chủ của chúng ta. Khi đó chúng ta sẽ kết minh trước mặt Khổng Tước Chân Nhân tiền bối để có thân phận chính thức. Còn bây giờ theo tuổi tác ta mạo muội gọi người là lão đệ.

Hàn Tùng Linh vẫn chưa yên tâm nói:

- Vân đại ca việc này...

Lãng Tử nghiêm giọng nói:

- Hàn lão đệ, chúng ta là đại trượng phu hành hiệp giang hồ chứ không phải nạng nhi nữ chốn phòng khuê mà cứ phải câu chấp tiểu tiết. Người có năng lực bản lĩnh thì được nhất trí công cử là Minh chủ, cốt ở tài trí hơn mọi người, ít tuổi thì có sao đâu? Huống chi việc này đã được các vị tiền bối thống nhất từ trước?

Lôi Điện Truy Hồn tiếp lời:

- Lão đệ, Lãng Tử nói vậy rất đúng. Cứ tạm thời như vậy đi, sau này gặp Tứ Tuyệt Thư Sinh sẽ bàn tiếp.

Hàn Tùng Linh thấy không tiện tranh luận nữa, hỏi sang chuyện khác:

- Ở Hàn Kiếm Môn có một nơi gọi là Sinh Tử Quan, hai vị đại ca có biết không?

Lãng Tử chột biến sắc nói:

- Đó là một nơi cực hiểm, đặc biệt trong thời gian gần đây có một quái nhân chiếm giữ, từ đó tới nay chưa từng có ai vượt được quan ải này. Vì sao lão đệ nhắc đến Sinh Tử Quan?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Vì tiểu đệ xuất thân từ Hàn Kiếm Môn nên cần tới đó.

Lôi Điện Truy Hồn lắc đầu nói:

- Lão đệ tuy xuất thân từ Hàn Kiếm Môn nhưng chưa bao giờ tới đó. Ngoài ra theo ta biết thì đệ tử Hàn Kiếm Môn không ai xuất hiện trong giang hồ. Mặt khác muốn vào Lãnh Đàm thì phải qua Âm Mộng Cốc. Người cũng biết nơi đó đáng sợ như thế nào, chỉ e khó tránh khỏi xung đột với Bạch Phong công chúa.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Cho dù thế thì tiểu đệ cũng phải đi...

Lãng Tử chột đề nghị:

- Muốn đến Hàn Kiếm Môn hay không thì trước hết ta phải đưa hai vị tới gặp Khổng Tước Chân Nhân đã...

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói:

- Thực ra tiểu đệ cũng cần đến gặp Khổng Tước Chân Nhân tiên bối. Nhưng việc đến Hàn Kiếm Môn cấp bách hơn. Gia sư ra hạn trước giờ Ngọ ngày mai phải có mặt ở Sinh Tử Quan, nếu không chuyển đi này sẽ trở thành vô ích.

Vân Phi Long hỏi:

- Chuyện gì mà nghiêm trọng như thế?

- Đến lúc đó mới biết. Bây giờ tiểu đệ còn chưa rõ đó là chuyện gì.

Lãng Tử và Vân Phi Long thấy vẻ mặt của Hàn Tùng Linh nghiêm trọng như thế không ai dám can ngăn nữa.

Hàn Tùng Linh nhìn Vân Phi Long nói tiếp:

- Vân đại ca, nếu mọi việc thuận lợi thì sau khi tiểu đệ vượt qua Sinh Tử Quan, trước rằm tháng mười một sẽ có mặt tại Trấn Sơn Quan. Nếu ngày đó mà tiểu đệ không trở lại thì coi như đã đi hết bước đường giang hồ rồi. Đại kế sau này sẽ nhờ đại ca cáng đáng giúp.

Lại quay sang Lãng Tử hỏi:

- Nghe nói ở Âm Mộng Cốc có một loại linh dược chữa được bệnh thất huyết cho Khổng Tước Chân Nhân. Đại ca có biết loại đó không?

Lãng Tử mở to mắt nhìn chàng một hồi mới gật đầu nói:

- Lão đệ cũng biết ư? Không sai, đó là Thiên Niên Chu Quả. Nhưng Âm Mộng Cốc là cấm địa của Bạch Phong công chúa, mấy năm qua không ai dám xông vào nơi đó. Mặt khác Thiên Niên Chu Quả là thần dược nhưng với bệnh của Khổng Tước Chân Nhân chưa chắc có công hiệu. Chính lão đạo nói rằng bọn ma đầu phao tin đồn đó để tiêu diệt bót cao thủ trong giang hồ mà thôi.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Thần y không tử bệnh, Phật độ người hữu duyên. Mặt khác tiểu đệ muốn vào Lãnh Đàm thì buộc phải qua Âm Mộng Cốc nên nhân tiện thử xem.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long biết ý chàng đã quyết không thể ngăn được, đành nói:

- Để ta tiễn lão đệ một quãng.

Hàn Tùng Linh từ chối:

- Tiểu đệ biết đường rồi, không dám phiền đại ca đâu.

Vân Phi Long kiến quyết nói:

- Lão đệ! Chúng ta nay đã thành huynh đệ, thậm chí sau này số mạng sẽ gắn chặt với nhau. Lão đệ đừng khước từ ta.

Hàn Tùng Linh chưa đi ngay, chột hỏi:

- Vân đại ca, danh từ Âm Mộng Cốc có làm huynh tưởng đến điều gì không?

Vân Phi Long gật đầu:

- Đó chính là điều mà ta định nói với lão đệ.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Có tin tức gì hay sao?

- Tam Tinh Bang và Triệu Tông Nguyên phái rất nhiều cao thủ đến mai phục chờ người ở Âm Mộng Cốc. Ngoài ra có thể còn những nhân vật khác nữa.

Hàn Tùng Linh nói:

- Ngoài hai phái đó, huynh biết nhân vật nào lợi hại khác không?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hỏi:

- Hàn lão đệ từng nghe danh Lục Ngọc Phái chưa?

Lãng Tử nghe nói đến Lục Ngọc Phái thì biến sắc hỏi:

- Vân huynh định nói đến Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái hay sao?

Vân Phi Long gật đầu:

- Chính là lão quái vật đó.

- Nghe nói từ lâu hắn không xuất hiện trên giang hồ nữa kia mà? Vì sao lại tới mai phục Hàn lão đệ?

- Lục Ngọc Lão Nhân là kẻ rất tham lam. Có lẽ hắn nghe phong thanh về Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm...

Lãng Tử nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Như vậy thì sự việc sẽ rất nghiêm trọng đấy. Hàn lão đệ, nên biết Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái không phải là nhân vật dễ đối phó đâu. Mặt khác tục ngữ có câu “ kiến đông căn chết voi”, trong khi người chỉ có một mình...

Hàn Tùng Linh nói:

- Trước khi vào Âm Mộng Cốc, tiểu đệ sẽ cố không giao chiến với chúng mà tìm cách tránh đi...

Lôi Điện Truy Hồn nói:

- Nếu chúng ta cùng đi, ngu huynh có thể thu hút lực lượng hoặc đánh lạc hướng chúng, tạo thuận lợi cho lão đệ nhập cốc.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói:

- Vân đại ca, những gì cần nói chúng ta đã nói cả rồi. Nếu chúng ta cứ bịn rịn với nhau như thế thì sẽ rất khó mà đạt được mục đích, vì thế tốt nhất huynh cứ làm việc của mình đi. Hẹn đến rằm tháng mười một sẽ gặp nhau ở Trấn Sơn Quan.

Nói xong phi thân lướt đi nhanh như ánh chớp, loáng một cái đã khuất dưới sườn núi, thân pháp thật kinh nhân!

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chạy theo mấy bước sau đó mới dừng lại, lẩm bẩm:

- Huynh đệ! Người nói đúng. Về lý trí và võ công người đều cao hơn hẳn chúng ta! Tổ phụ nói không sai, người có khí chất của một vị tôn sư. Lẽ ra Vân Phi Long không nên gọi người bằng huynh đệ nữa mà phải gọi là Minh chủ mới đúng!

Lãng Tử gật đầu nói:

- Hàn Tùng Linh cũng là người mà xưa nay ta thấy đáng khâm phục nhất! Chỉ khi nó câu ấy, khuôn mặt y mới mất đi vẻ lãnh ngạo cố hữu của mình.

- o O o -